

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **Nieten Internationale Spedition, k.s.**, IČ 64360172, se sídlem Chrastavice, U Nietenu 65, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Antonína Uxy 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2011, č.j. 904-2/2011-160100-21,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2011, č.j. 904-2/2011-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2011, č.j. 904-2/2011-160100-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo výrokem I. rozhodnuto, že „výroky č. I, II a III výrokové části napadeného rozhodnutí se na základě § 90 odst.4 správního řádu, s přihlédnutím k § 66, odst. 2 téhož předpisu, ruší a řízení o skutcích vymezených ve výrocích č. I, II a III výrokové části napadeného rozhodnutí se zastavuje“, výrokem II. rozhodnuto, že „výroky č. IV, V a XII výrokové části napadeného rozhodnutí se na základě § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mění: Poslední věta výroků č. IV, V a XII, která zní: „Nesplnila tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK, s přihlédnutím k článku 59 CK, a dopustila se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušila

zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona.“ se mění takto: „Nesplnila tak povinnost vyplývající z článku 59 CK a dopustila se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušila zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona.“ Ve zbývajících částech se výroky č. IV, V a XII výrokové části napadeného rozhodnutí potvrzují“, výrokem III. rozhodnuto, že „výrok o výši uložené sankce výrokové části napadeného rozhodnutí se na základě § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mění: Závěr věty první výroku, který zní: „..., ukládá sankce pokuty ve výši 22.000 Kč (slovy dvacet dva tisíce korun českých).“ se mění takto: „..., ukládá sankce pokuty ve výši 18.000 Kč (slovy osmnáct tisíc korun českých).“ Ve zbývajících částech se výrok o sankci výrokové části napadeného rozhodnutí potvrzuje“, a výrokem IV. rozhodnuto, že „odvolání proti výrokům č. VI, VII, VIII, IX, X, XI, XIII, XIV a výroku o nákladech řízení výrokové části napadeného rozhodnutí se na základě § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí se v těchto částech potvrzuje“.

Rozhodnutím Celního úřadu Domažlice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 10.12.2010, č.j. 5501-11/2010-166400-021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), bylo výrokem I. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE245219085418M8) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Praha D8) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnila tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „CK“) a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem II. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 25.1.2010 pod ev. č. 10DE4851 19185125M3 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NK“), s přihlédnutím k článku 59 CK, a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“, výrokem III. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 29.1.2010 pod ev. č. 10DE485119230374M5 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK, s přihlédnutím k článku 59 CK, a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“ výrokem IV. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne

19.3.2010 pod ev. č. 10DE485119703319M3 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství a druh skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK, a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“, výrokem V. rozhodnuto, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl v jednotném správním dokladu, kterým bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatém Celním úřadem Praha 2 dne 10.12.2007 pod evidenčním číslem 07CZ170300-1109247-5 v položce č. 1 nesprávné údaje v odst. 33 zmíněného celního prohlášení (když deklaroval nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“, výrokem VI. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10CZ1765009GHCXMA7) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Labem) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem VII. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE485121313239M2) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem VIII. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE485121415260M2) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem IX. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE485121485760M1) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustila se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem X. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10SK5268TR00016540) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Brno) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1

celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem XI. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10CZ1765009L9GR3N4) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Zlín) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem XII. rozhodnuto, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl celkem v pěti případech v jednotných správních dokladech, kterými bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatými Celním úřadem Praha - Ruzyně dne 7.12.2009 pod evidenčním číslem 09CZ19440010592603, dne 6.11.2009 pod evidenčním číslem 09CZ19440011623131, dne 12.1.2010 pod evidenčním číslem 10CZ19440010503045, dne 16.2.2010 pod evidenčním číslem 10CZ19440011623765, dne 10.5.2010 pod evidenčním číslem 10CZ19440011734511 v položce č. 1 nesprávné údaje v odst. 33 zmíněného celního prohlášení (když deklaroval nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“, výrokem XIII. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE485119653207M1) celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Cheb) v nezměněném stavu, přitom nedodržel opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, výrokem XIV. rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 10DE485119747415M6) celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Cheb) v nezměněném stavu, přitom nedodržel opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“, a dále rozhodnuto, že „za shora, v bodech I. až XIV., uvedené celní delikty se žalobci dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona, ukládá sankce pokuty ve výši 22.000 Kč (slovy: dvacet dva tisíce korun českých). Žalobce je povinen dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč (slovy: jeden tisíc korun českých)“.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že nebylo bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu zjištěno a prokázáno, že by se dopustil celních deliktů specifikovaných v bodech IV. až XIV. výroku prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán pochybil jak z hlediska

skutkových zjištění, tak z hlediska právního, a nápravu nezjednal ani žalovaný v rámci odvolacího řízení. Pokud jde o celní delikty konstatované pod body IV., V. a XII. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, zde žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí sice provedl změnu v tom, že vypustil údajné nesplnění povinnosti vyplývající z čl. 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 (dále také jen „prováděcí nařízení“), s přihlédnutím k článku 59 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (dále také jen „celní kodex“), ale nově konstatoval, že žalobce nesplnil povinnost vyplývající z čl. 59 celního kodexu, čímž se měl dopustit celních deliktů. Napadené rozhodnutí je v této části nesprávné a nezákonné. Pokud jde o ustanovení článku 59 celního kodexu, žalobce setrvává na svém názoru, že povinnosti stanovené čl. 59 celního kodexu v dotčených případech nemohl porušit a neporušil, respektive že povinnosti plynoucí ji z tohoto právního ustanovení splnil. Podle ustanovení tohoto článku musí být v celním prohlášení pro celní režim uvedeno veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu, nicméně záleží vždy na vůli deklaranta (hlavního povinného) jaké zboží je určené k propuštění do celního režimu. V řízení o předmětných celních deliktech přitom nebylo zjištěno a prokázáno, že by bylo z vůle žalobce určeno k propuštění do příslušného režimu nějaké jiné zboží než to, které bylo deklarováno. Celní orgány tak nemohly po právu konstatovat porušení ustanovení čl. 59 celního kodexu v dotčených případech, a pokud tak učinily, jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Přitom žalobce důrazně odmítá argumentaci žalovaného v daném ohledu, neboť sám se přepravy zboží v režimu tranzit fyzicky neúčastní, zboží nedopravuje, a pokud je v kontejneru či na ložné ploše dopravního prostředku přepravováno také jiné zboží než to, které bylo žalobcem, jako hlavním povinným v režimu tranzit, navrženo k propuštění do příslušného celního režimu, pak se nejedná o zboží, o němž byly ze strany žalobce uvedeny nesprávné údaje v celním prohlášení, nebo které bylo propuštěno na základě nesprávných údajů, ale jedná se o zboží, které nebylo přihláшено a za které odpovídá ten, kdo je na území EU dopravil a dále je přechovává, tedy eventuálně by mohl být takovou osobu dopravce. Rozhodně ale nelze po právu činit odpovědného žalobce. Samotný fakt, že je v kontejneru či na ložné ploše nějaké zboží navíc od zboží deklarovaného, nelze klást po právu k tíži žalobce a k odpovědnosti by měl být brán ten, kdo zboží dopravuje nebo je má u sebe, tedy dopravce. Vždy tedy existuje subjekt, který je za nepřihlášené zboží odpovědný, ovšem není to automaticky hlavní povinný v režimu tranzit. Úvahy a spekulace žalovaného, jimiž odůvodňuje údajnou nesprávnost a nepřípustnost názoru žalobce, jsou tedy evidentně liché, a to včetně úvah o objektivní odpovědnosti, která nemá s dotčenou námitkou nic společného. Žalobce dále namítal, že žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí v bodech IV., V. a XII. výrokové části, kdy konstatoval přímé nesplnění povinnosti dle čl. 59 celního kodexu, ale před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce s uvažovanou změnou skutkové a právní kvalifikace neseznámil a nedal mu možnost se k ní vyjádřit a řádně se hájit. Procesně tím zásadním způsobem pochybil a toto jeho pochybení mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ohledně celních deliktů konstatovaných v bodech VI., VII., VIII., IX., X. a XI. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, zde je žalobci dáváno k tíži, že nedodržel lhůtu stanovenou k dodání zboží celnímu úřadu určení a porušil tím povinnost vyplývající z čl. 96 odst. 1 celního kodexu. Jak žalobce uvedl již v podaném odvolání a na tomto svém názoru stojí, pozdější dodání zboží v režimu tranzit celnímu úřadu určení samo o sobě neznamená porušení ustanovení čl. 96 odst. 1 celního kodexu, a to zejména s ohledem k ustanovení čl. 361 odst. 2 prováděcího nařízení. Ve všech těchto případech bylo nedodržení lhůty dodání způsobeno okolnostmi, které nelze přičítat ani dopravci, ani žalobci jako hlavnímu povinnému, přičemž ze strany celních orgánů nebyl v

daném ohledu řádně zjištěn skutkový stav a celní orgány proto dospěly také k nesprávným závěrům právním, což činí napadené rozhodnutí spolu s prvoinstančním rozhodnutím nezákonným. Přestože žalobce v rámci odvolacího řízení navrhla, aby byly mimo jiné i ve všech těchto šesti případech údajného pozdního dodání zboží k důkazu vyslechnuti jako svědci řidiči vozidel, dopravci a dále také odpovědní zástupci příjemců zboží, a tento svůj návrh ve druhém doplnění odvolání konkretizovala (viz obsah druhého doplnění odvolání datovaného 17. 2. 2011), kdy tyto osoby mohly objasnit, co bylo skutečnou příčinou prodlevy při dodání zboží celnímu úřadu určení a potvrdit správnost tvrzení žalobce, že prodlení nebylo způsobeno okolnostmi, které by bylo možno přičítat dopravci nebo žalobci jako hlavnímu povinnému, žalovaný provedení těchto důkazů odmítl, čímž porušil zásadu rovnosti zbraní, znemožnil žalobci řádně hájit svá práva a právem chráněné zájmy a dosáhnout zproštění odpovědnosti za celní delikty. Toto zásadní pochybení žalovaného mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Argumentuje-li žalovaný tím, že žalobce nekonkretizoval okolnosti svědčící v jeho prospěch, nezakládá se taková argumentace na pravdě. Žalobce jasně sdělil, že výsledkem příslušných osob jako svědků, samozřejmě s možností žalobce jim klást otázky, mělo být prokázáno, že k prodlevě v dodání zboží celnímu úřadu určení nedošlo z důvodu okolností, které by bylo možno přičítat dopravci nebo žalobci jako hlavnímu povinnému. Toto vymezení je dostatečné pro to, aby byly žalobcem navržené důkazy provedeny a bylo mu tím umožněno se v řízení řádně obhájit. Toto právo mu žalovaný svým postupem upřel. Měl-li žalovaný žalobcem učiněné vymezení za nepostačující a chtěl-li znát konkrétnější okolnosti toho kterého případu, nic mu nebránilo vtom, aby žalobce k jejich sdělení vyzval. Rozhodně nelze souhlasit s názorem žalovaného, že v řízení bylo shromážděno dostatek podkladů objasňujících stav věci bez zjevných rozporů a mezer. Naopak je z obsahu odůvodnění správních rozhodnutí obou instancí a z obsahu spisové dokumentace zřejmé, že zejména pro zjištění příčin pozdního dodání zboží celnímu úřadu určení nebylo učiněno tolik, aby bylo možné bez důvodných pochybností dospět k závěrům, které správní orgány učinily. Žalobce dále namítl, že ani u celních deliktů konstatovaných pod body XIII. a XIV. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí nenese odpovědnost, nedopustil se žádného jednání, které by mohlo být legálně posuzováno jako celní delikt a i kdyby tomu tak nebylo, což žalobce vylučuje, s ohledem ke splnění zákonných podmínek mělo být aplikováno ustanovení § 299 odst. 5 celního zákona, podle kterého, zejména s ohledem ke skutkovým okolnostem celé věci, trestnost žalobce evidentně není dána. Z hlediska skutkového je zřejmé a žalobce od počátku tvrdí (viz vyjádření z 27.4.2010, na jehož obsah bylo v odvolacím řízení odkázáno), že v prvním z případů prostorové závěry z kontejneru neodstranil a část zboží celnímu dohledu neodňal a neodňal je ani dopravce (řidič), a nebylo tak učiněno ani na příkaz těchto osob nebo s jejich vědomím, jak bylo ostatně prokázáno i šetřením Policie ČR. Celní úřad Karlovy Vary nebyl schopen po několik dní zásilku celně odbavit a ukončit režim tranzit. Vozidlo s kontejnerem, v němž se pod celní a lodní závěrou nacházelo zboží, bylo při čekání na celní odbavení parkováno na hlídaném parkovišti a k ochraně zboží před krádeží bylo učiněno vše, co lze rozumně požadovat. Pokud tedy došlo k porušení celních předpisů, došlo k němu v důsledku okolností, které žalobce nemohl ovlivnit (odcizení zboží třetí osobou na hlídaném parkovišti z uzamčeného a prostorovou závěrou opatřeného vozidla v době, kdy byl dopravce nucen čekat na odbavení ze strany celních orgánů) a tyto skutečnosti jsou spolehlivě prokazovány. V takovém případě odpadla trestnost ve smyslu ustanovení § 299 odst. 5 písm. b) celního zákona a napadené rozhodnutí je v daném ohledu nesprávné a nezákonné. Ve druhém z případů prostorové závěry z kontejneru taktéž

neodstranila žalobce ani dopravce (řidič) a část zboží celnímu dohledu tyto subjekty neodňaly, a nebylo tak učiněno ani na jejich příkaz nebo s jejich vědomím. Celní úřad Cheb nebyl schopen ve lhůtě pro dodání zboží zásilku celně odbavit a ukončit režim tranzit, protože byla zásilka za účelem včasného odbavení ze strany Celního úřadu Karlovy Vary přesunuta k celnímu odbavení do Karlových Varů, kde vozidlo s kontejnerem, v němž se pod celní a lodní závěrou nacházelo zboží, čekalo na celní odbavení za neustálé přítomnosti řidiče a k ochraně zboží před krádeží bylo učiněno vše, co lze rozumně požadovat. Pokud tedy došlo k porušení celních předpisů, došlo k němu v důsledku okolností, které žalobce nemohl ovlivnit (odcizení zboží třetí osobou z uzamčeného a prostorovou závěrou opatřeného vozidla v době, kdy byl dopravce nucen čekat na odbavení ze strany celních orgánů přes noc) a tyto skutečnosti jsou spolehlivě prokazovány. V takovém případě odpadá trestnost ve smyslu ustanovení § 299 odst. 5 písm. b) celního zákona a napadené rozhodnutí je v daném ohledu nesprávné a nezákonné. Hlavní povinný nemůže ovlivnit eventuálního zloděje v pohnutce jít loupit, tedy zmocnit se cizí věci z uzamčeného a zapečetěného nákladního prostoru. A pokud jde o argumentaci žalovaného tím, že vozidla nebyla odstavena na hlídaných parkovištích, pak je nutno oponovat tím, že vozidla s nákladem byla dodána celním úřadům určení, které nebyly schopny je po příjezdu odbavit, a v důsledku toho musela vozidla čekat na odbavení několik dnů v místech, kde žádné hlídané parkoviště pro nákladní vozidla nebylo zřízeno. Naskýtá se též argumentace, že pokud by byla vozidla po příjezdu k celním úřadům celně odbavena, nemusela být odstavována, nemusela čekat na odbavení a nemuselo dojít k jejich vyloupení. Žalobce dále konstatoval, že stejně jako v podaném odvolání uplatňuje také jako námitku žalobní fakt, že celní orgány při vydávání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem porušily ustanovení o řízení, konkrétně ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona, což mělo za následek nezákonnost jejich rozhodnutí. Opodstatněnost a důvodnost této odvolací námítky zakládá žalobce na skutečnosti, že se prvoinstanční orgán dozvěděl o řadě celních deliktů obsažených v napadeném rozhodnutí již v době, kdy vedl jiné společné řízení o celních deliktech žalobce, konkrétně společné řízení sp. zn. 7774/2009-166400-021, v němž nakonec vydal meritorní rozhodnutí a uložil žalobci pokutu. Nebylo-li o všech celních deliktech, o nichž byla vedena obě společná řízení, vedeno pouze jediné společné řízení a v důsledku toho byly za tyto celní delikty uloženy dvě samostatné sankce, zejména pak když při ukládání sankce pokuty v nyní napadeném rozhodnutí nebyla tato skutečnost vůbec zohledněna, bylo porušeno ustanovení § 299 odst. 4 celního zákona, podle kterého se za více celních deliktů téže právnické osoby projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejpřísněji postižitelný. Došlo tedy k porušení zákonem stanovené absorpční zásady, a to k tíži žalobce, kterému byla v prvním řízení uložena sankce pokuty ve výši 28.000 Kč, respektive 19.500 Kč, napadeným rozhodnutím pak sankce pokuty ve výši 22.000 Kč, respektive 18.000 Kč a navíc byl žalobce neoprávněně zatížen duplicitním uložením povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou. Státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a zejména pak způsobem, který stanoví zákon. Při vydání napadených rozhodnutí tak celní orgány nepostupovaly a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Řízení o celních deliktech uvedených ve výrocích IV., V., XIII. a XIV. byla původně součástí společného řízení o celních deliktech, vedeného Celním úřadem Domažlice pod sp. zn. 7774/2009-166400-021, v němž bylo nakonec dne 17.6.2010 pod zn. 246-22/2010-166400-021 vydáno meritorní rozhodnutí s uložením sankce. Z tohoto společného řízení ovšem Celní úřad Domažlice v rozporu s ustanovením § 298 odst. 3 celního zákona mimo jiné i shora zmíněné čtyři celní delikty vyloučil těsně před vydáním meritorního

rozhodnutí a žalobkyni o tom pouze vyrozuměl dopisem ze dne 14.6.2010, zn. 246-18/2010-166400-021. Proti tomuto nezákonnému postupu brojil žalobce písemným podáním ze dne 14.6.2010, nicméně dopisem ze dne 17.6.2010, č.j. 5519-2/2010-166400-021 prvoinstanční orgán odmítl zjednat nápravu a svůj nezákonný postup označil za správný, přičemž důvody, na nichž svůj názor postavil, jsou v příkrém rozporu se základními právy žalobce. Žalovaný tento postup schválil. Celní orgány jsou povinny ctít právo a uplatňovat státní moc jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Nejsou součástí moci zákonodárné ani soudní a nejsou oprávněny zákon dotvářet výkladem jdoucím proti smyslu platné právní úpravy, v tomto případě proti smyslu a účelu ustanovení § 298 odst. 3 a na něj navazujícího ustanovení § 299 odst. 4 celního zákona. Je na zákonodárci, aby se vypořádal s problémy, které stávající právní úprava přináší s ohledem na zákonnou lhůtu zániku trestnosti. Nikoliv na celních orgánech jako orgánech moci výkonné, které jsou povinny respektovat stávající právní úpravu, byť si o ní myslí cokoliv a rozhodně nelze souhlasit s názorem žalovaného, že respektování psaného práva je postupem in fraudem legis. Jestliže tedy celní orgány shora zmíněné čtyři případy vyloučily z předchozího společného řízení o celních deliktech a napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním za ně uložily sankci v jiném řízení (byť jde opět o řízení společné, v němž jsou projednávány i další údajné celní delikty žalobce), zejména pak když při ukládání sankce pokuty v nyní napadeném rozhodnutí nebyla tato skutečnost vůbec zohledněna, pak je napadené rozhodnutí zjevně nezákonné, a to zejména pro porušení ustanovení § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona. Rozhodně nelze souhlasit s názorem žalovaného, že ustanovení § 140 správního řádu dává celním orgánům možnost se povinnosti vedení společného řízení ve smyslu ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona zbavit či tuto povinnost moderovat a upřednostnit vše ostatní před absorpční zásadou zakotvenou v návaznosti na povinnost vést společné řízení o celních deliktech v ustanovení § 299 odst. 4 celního zákona. Naopak právě ona zákonem zakotvená zásada absorpční je tím nejpodstatnějším, co by mělo být zohledňováno, neboť vše ostatní jde v neprospěch subjektů stojících vně správy. Výklad a aplikace práva by v tomto případě měla jít právě ve prospěch osob stojících vně správy a postupuje-li žalovaný opačně, dopouští se nezákonnosti, zejména pak jde-li o tak zásadní zásah do právní a majetkové sféry žalobce, jako je správní trestání s ukládáním pokut. Celní orgány jsou povinny o to více ctít právo, uplatňovat státní moc skutečně jen v mezích a způsobem stanoveným zákonem, v tomto případě ustanoveními § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona. Povinnosti dodržovat citovaná ustanovení se nemohou ničím zprostit a nutno dodat, že se jedná o ustanovení jsoucí ve prospěch žalobce, a proto se jimi musí řídit o to důrazněji a přednostně. I v rovině správního trestání platí zásady, že není trestu bez zákona a v pochybnostech ve prospěch, což žalovaný svým postupem a rozhodnutím nerespektuje. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že zákonná úprava správního trestání za celní delikty je věcí moci zákonodárné a celní orgány nejsou nadány pravomocí tuto úpravu dotvářet výkladem jdoucím k tíži žalobce, a to navíc při zásadě, že i v případě možnosti různého výkladu je nutno volit výklad a aplikaci jdoucí co nejvíce ve prospěch subjektu stojícího vně správy, kterému jsou správním orgánem ukládány povinnosti. Na tom není nic formalistického, jak nesprávně míní žalovaný. Žalobce dále namítl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím je dále dána tím, že jednotlivé body (výroky) IV. až XIV. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí i po změně některých z nich provedené žalovaným výrokem II. napadeného rozhodnutí neobsahují dostatečně přesný a úplný popis jednání, v němž celní orgány spatřují porušení celních předpisů, respektive popis jednání je nedostatečný pro kvalifikovaný a

spolehlivý závěr o porušení celních předpisů a naplnění skutkových podstat celních deliktů. Zejména u výroků IV. až XI. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí zcela chybí časové údaje, tedy do kdy byla lhůta pro předložení zboží stanovena a kdy bylo zboží dodáno, tedy údaje, z nichž by skutečně vyplývalo překročení lhůty. U výroků V. a XII. chybí údaje o tom, jaký zbožíový kód byl v odst. 33 celních prohlášení uveden a jaký měl být podle názoru celních orgánů uveden, z čehož teprve by bylo možné skutkově dovozovat jeho nesprávné uvedení. U výroku IV. chybí údaje o tom, jaké množství a jaký druh zboží byl deklarován a co bylo podle názoru celních orgánů skutečně propuštěno, z čehož teprve by bylo možné dovozovat závěr ohledně porušení celních předpisů. Pro tyto zásadní vady je tedy napadené rozhodnutí zcela zjevně nezákonné. S argumentací žalovaného nelze souhlasit, neboť přesné a úplné věcné i právní vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je základem právně bezvadného rozhodování a v daném případě k takovému vymezení nedošlo. Žalobce dále uvedl, že stejně jako v odvolání, namítá, že podaná vysvětlení, která v některých případech použily celní orgány jako podklad pro svá rozhodnutí, jsou jako důkazy nepoužitelná, jak vyplývá ze správního řádu. Jestliže na nich postavily svá rozhodnutí, jde o rozhodnutí nezákonná. Fakt, že byl o podaných vysvětleních sepsán protokol, nemá v daném ohledu žádný zásadní význam. Navíc nutno zdůraznit, že žalobce navrhoval vyslechnout osoby, které dříve podaly vysvětlení, jako svědky tak, aby se mohla výsledku zúčastnit, klást svědkům otázky a řádně se tak hájit. V tomto mu nebylo vyhověno, došlo k porušení jeho procesních práv a toto zásadní procesní pochybení celních orgánů mohlo mít a mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce dále namítl, že žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí sice zrušil prvoinstanční rozhodnutí ohledně celních deliktů specifikovaných pod body (výroky) I., II. a III. a v tomto rozsahu řízení o celních deliktech zastavil, ale výrokem III. napadeného rozhodnutí ukládá žalobci sankci pokuty i za celní delikty uvedené pod body (výroky) I., II. a III. prvoinstančního rozhodnutí, když mění prvoinstanční rozhodnutí ve výroku o uložení sankce pokuty tak, že ji pouze snižuje z 22.000 Kč na 18.000 Kč, ale ve zbytku výrok o sankci potvrzuje, tedy potvrzuje, že za sankci ukládá za celní delikty uvedené v bodech I. až XIV. prvoinstančního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, neboť platná právní úprava (viz § 299 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon) umožňuje správnímu orgánu ukládat sankce (včetně sankce pokuty) jen za celní delikty a napadeným rozhodnutím je sankce pokuty ukládána také za jednání, u kterých nebylo autoritativně konstatováno, že se jedná o celní delikty, ba naopak, řízení o těchto údajných celních deliktech bylo pravomocně zastaveno. Žalobce namítá také nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí ve změnovém výroku o uložení sankce pokuty ve výši 18.000 Kč také z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a libovůli v rozhodování. Stejně jako již v odvolání žalobce namítá, že výše uložené sankce pokuty není řádně odůvodněna, kdy Celní úřad sice uvádí, že se zabýval všemi hledisky významnými pro úvahu o výši pokuty, ale konkrétně se zabývá jen následkem, a to pouze ve vztahu ke dvěma případům, dále stupněm společenské nebezpečnosti, a to opět jen ve vztahu k několika případům, k okolnostem, které však blíže nespecifikuje a jen obecně odkazuje a dále k osobě žalobce, kdy přihlédl jen ke kvantitativnímu posouzení postižení za porušení předpisů, aniž by vše zohlednil zejména v návaznosti na množství a náročnost provedených celních odbavení, kdy jde žalobkyně „s krkem na trh“ a nese odpovědnost za to, co objektivně vzato nemůže ovlivnit. Nápravu pak nezjednal ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy tvrdí, že odůvodnění sankce učiněné prvoinstančním orgánem je dostatečné a že celní úřad přihlédl ke všem významným ukazatelům a explicitně vyjádřil jen ty z nich, které měly vliv na uložení sankce. Pokud by

prvoinstanční orgán skutečně dostal své zákonné povinnosti, jde-li o obsah odůvodnění ve vztahu k sankci, mělo se v něm objevit vše, včetně úvah o tom, proč a které skutečnosti (ukazatele) považoval za významné a které a proč nikoliv, atd. Taktéž nelze souhlasit s názorem žalovaného ve vztahu k námitce o nezohlednění množství a náročnosti provedených celních odbavení, v jejichž rámci se vyskytly případy posuzované celními orgány jako celní delikty a nesení odpovědnosti za to, co objektivně vzato žalobce nemůže ovlivnit. Tato námitka rozhodně neznamená zbavování se či přenášení odpovědnosti. Odpovědnost nesou příslušné subjekty (dopravci a příjemci zboží) vedle žalobce a celní orgány mají zákonné oprávnění je za jednání naplňující znaky celního deliktu vést k odpovědnosti a potrestat. Je tedy důležité zjistit a zohlednit, kdo a v jaké míře svým aktivním konáním či nekonáním způsobil, že k porušení celních předpisů došlo. Taktéž nelze souhlasit s názorem žalovaného, že při úvaze o výši ukládané pokuty není třeba zohledňovat sankci uloženou za celní delikty projednané v předchozím společném řízení, z něhož byla část skutků v rozporu se zákonem vyloučena k projednání a projednána v dalším společném řízení, v němž je ukládána nová sankce pokuty, o jejíž výši se vede správní uvážení. Takový postup je v rozporu se zákonem a také v rozporu s dosavadní správní judikaturou. Ve vztahu k jím provedené změně výše ukládané sankce pak žalovaný jen stroze konstatuje, že byla snížena přiměřeně s ohledem na zrušení výroků č. I., II. a III. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, aniž by vše blíže odůvodnil a rozvedl své úvahy ohledně přiměřenosti snížení sankce. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného o změně uložené sankce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To samozřejmě bez dotčení námitky, že zůstala sankce pokuty uložena i za celní delikty uvedené pod body I. až III. prvoinstančního rozhodnutí, přestože žalovaný v těchto bodech prvoinstančního rozhodnutí zrušil a řízení o celních deliktech tam specifikovaných zastavil. Napadené rozhodnutí je proto ve změnové části ukládající nově sankci za celní delikty nezákonné pro porušení právních předpisů, libovůli, či přinejmenším nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. A je-li napadené rozhodnutí nezákonné v této části, je nezákonné a nesprávné též jako celek.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že napadeným rozhodnutím právní či skutkovou kvalifikaci jednání žalobce nezměnil, pouze změnou prvoinstančního rozhodnutí spočívající v odstranění chybně užitého ustanovení právního předpisu zpřesnil příslušné výroky tohoto rozhodnutí tak, aby tyto byly dostatečně určité a v souladu s požadavky kladenými na obsah výroku rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z obsahu odvolání a potažmo předložené žaloby je zcela evidentní, že žalobce si byl již při podání odvolání vědom toho, že celní úřad považuje jednání žalobce za porušení zmíněného čl. 56 celního kodexu. Žalobce v rámci odvolání uplatnil námitky ohledně takové kvalifikace, přičemž s těmito námitkami se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal. V rámci žaloby pak neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, které by jakkoli svědčily tvrzení žalobce o tom, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech. Jak vyplývá z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu týkající se opatřování podkladů rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka daného řízení. Uvedené ustanovení konkretizuje obecnou zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Podstatou uvedené zásady je povinnost správního orgánu zjistit stav projednávané věci tak, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti

ohledně skutkového stavu dané věci, a to v rozsahu nezbytném pro uplatnění dalších zásad správního práva uvedených v § 2 správního řádu, tedy především zásad legality, zákazu zneužití správního uvážení, ochrany dobré víry a zásady proporcionality. Zásada zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností je významným regulativem a ideovým základem pro interpretaci dalších pravidel, včetně zmíněného § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán je tedy povinen zjistit v řízení o uložení povinnosti veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch dotčené osoby, a to i bez návrhu, avšak pouze potud, pokud má důvodné pochybnosti o dosud zjištěném skutkovém stavu věci. V této souvislosti je žalovaný toho názoru, že celní úřad shromáždil před vydáním prvoinstančního rozhodnutí dostatek podkladů objasňujících stav věci bez zjevných rozporů a mezer a poskytl žalobci v rámci nalézacího řízení dostatek prostoru pro jeho vlastní vyjádření a návrhy. Žalobce však jak v rámci nalézacího řízení, tak v rámci posléze podaného odvolání, omezil svá tvrzení pouze na obecná konstatování o existenci údajných okolností svědčících v jeho prospěch bez toho, aby tvrdil tyto konkrétní okolnosti samotné. Pouze takové konkrétní tvrzené okolnosti mohly být eventuálně způsobily vyvolat na straně celního úřadu, resp. žalovaného, důvodné pochybnosti o skutkovém stavu projednávané věci a mohly by být důvodem pro případné další dokazování včetně provedení důkazních prostředků navržených žalobcem. Ostatně z formulace § 52 správního řádu je zřejmé, že primárním podnětem pro další dokazování musejí být tvrzení účastníka řízení, která mají být navrženými důkazy prokázána, a to tím spíše, mají-li být dokazovány skutečnosti, k jejichž vysvětlení byl povinen právě žalobce ve smyslu čl. 361 odst. 2 celního kodexu. Zjednání žalobce lze však důvodně usuzovat na snahu prostřednictvím uvedených návrhů spíše účelově protahovat řízení, než řešit konkrétní porušení právních předpisů, kdy žalobce se žádným z protiprávních jednání uvedených pod jednotlivými výroky prvoinstančního rozhodnutí v průběhu řízení před celními orgány nijak nezabýval. Institut společného řízení je především projevem zásady hospodárnosti správního řízení, jejíž smysl tkví v povinnosti správního orgánu postupovat v řízení tak, aby nikomu nevznikaly v souvislosti s řízením zbytečné náklady a dotčené osoby byly v řízení co možná nejméně zatěžovány. Současně je v kontextu s užitím institutu společného řízení při správním trestání uplatňován princip absorpce, dle kterého jsou sbíhající se správní delikty téhož subjektu postihovány pouze jediným trestem stanoveným pro nejtěžší s těchto správních deliktů. Je však současně nesporné, že v případě správního trestání je primárním cílem činnosti správního orgánu zajištění ochrany veřejného zájmu a zajištění individuální a generální prevence porušování pravidel stanovených správním právem, přičemž nelze akceptovat takový postup správního orgánu, v důsledku kterého by docházelo ke zmaření uvedeného cíle a tedy účelu samotného správního řízení. Správní orgány jsou povinny uvedené principy v každé fázi správního řízení šetřit a postupovat tak, aby jejich postup byl v souladu se zákonem a výklad užitých norem a jejich aplikace ve správním řízení odpovídaly smyslu a účelu zákona. V daném případě je tak nutno posuzovat vzájemný poměr významu zásady ochrany veřejného zájmu na straně jedné a zásady hospodárnosti řízení a zásady absorpční na straně druhé. Správní orgán musí v této souvislosti přijmout takový výklad, který nepovede nejen k újmě účastníka řízení, ale ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně lpí veřejný zájem. Tyto otázky musejí být řešeny v souladu s principem proporcionality, dle kterého musejí být veškeré zásahy do práv dotčených osob výkonem veřejné moci činěny v míře přiměřené významu chráněného veřejného zájmu. Striktní aplikace § 298 odst. 3 celního zákona může vést k tomu, že v důsledku aplikace prekluzivní lhůty stanovené v § 301 celního zákona bude v případě neomezitelného řetězení případů v již

vedeném společném řízení docházet k zániku trestnosti případů nejstarších. Pokud by se tedy pachatel správního deliktu například dopustil závažného porušení právních předpisů, mohl by následným páčáním dalších méně závažných správních deliktů projednávaným postupně v témže společném řízení dosáhnout toho, že trestnost prvního závažného deliktu by v důsledku uplynutí lhůty dle § 301 celního zákona zanikla a tedy pachatel by byl v souladu s principem absorpce postižen pouze za správní delikt méně závažný. Ad absurdum by pak takový přístup vedl k situaci, kdy by pachatel správního deliktu účelovým páčáním dalších deliktů dosáhl toho, že nebude v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty za jednotlivé delikty potrestán vůbec. Preferenci zásad hospodárnosti a absorpce by takovým postupem docházelo zcela k potlačení zásady ochrany veřejného zájmu a ke zcela zásadnímu zmaření smyslu správního řízení, což je neakceptovatelné. Dle názoru žalovaného by měl být výklad právních norem prováděn smysluplně tak, aby vedl k racionálním závěrům, které nejsou v rozporu se smyslem a účelem aplikované právní úpravy, nikoli závěrům formalistickým a ve výsledku absurdním. Tedy je namístě v obdobných případech v zájmu ochrany veřejného zájmu a účelu správního řízení, byť na úkor zásad hospodárnosti a absorpce, při šetření přiměřenosti zásahu do oprávněných zájmů dotčené osoby vyloučit z již vedeného společného řízení ty případy, u kterých hrozí zánik trestnosti v důsledku uplynutí zákonem stanovené lhůty, a o těchto případech rozhodnout samostatně. Takovému postupu by měla přirozeně také odpovídat sankce ukládaná za protiprávní jednání, o nichž bylo rozhodováno v části řízení vyloučené ze společného projednávání. Žalovaný v této souvislosti podotýká, že výše sankce uložená prvoinstančním rozhodnutím akcentuje skutečnost, že žalobci již v předchozích řízeních byla uložena sankce za jiné správní delikty původně projednávané v řízení společném s celními delikty řešenými v posuzovaném rozhodnutí, byť lze považovat za vadu odůvodnění absenci explicitního odkazu na tyto dříve uložené sankce. Sankce byly uloženy ve všech předchozích případech, stejně jako v případě posuzovaném, na samé spodní hranici trestní sazby (až 4 000 000 Kč). Tkví-li podstata zásady absorpční v povinnosti uložit pachateli správního deliktu v případě souběhu jediný trest ve výši odpovídající správnímu deliktu nejpřísněji postižitelnému a adekvátní právo pachatele takový postup očekávat, bylo by bezpochyby možno považovat situaci, kdy by jednotlivé sankce uložené v případech vyloučených z původně vedeného společného řízení ve svém souhrnu překročily horní zákonnou sazbu potencionální nejpřísnější sankce za situaci v rozporu s uvedenou zásadou absorpční a tedy v rozporu s právními předpisy. Tak tomu ovšem v daném případě není. Žalovaný výrokem o změně výroku o sankci snížil uloženou sankci s ohledem na zrušení výroků I, II a III prvoinstančního rozhodnutí, přičemž kromě změny částky opomněl změnit také úvod věty první daného výroku, kterým byl vymezen okruh deliktů, za které byl úhrnný trest uložen. Nicméně z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a zejména jeho odůvodnění zcela jasně vyplývá důvod změny výše sankce a tedy uvedený nedostatek nelze dle názoru žalovaného považovat za natolik závažný, aby působil žalobcem tvrzenou nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalovaný s tohoto důvodu považuje za nevhodné v dané fázi, kdy věc již projednává na základě správní žaloby soud, zasahovat do přezkoumávaného rozhodnutí opravným rozhodnutím. Pokud žalobce v části žaloby uvádí, že žalovaný vyjádřil názor, dle kterého se při úvaze o výši ukládané sankce není třeba zohledňovat sankci uloženou za celní delikty projednané v předchozím společném řízení, z něhož byla část skutků vyloučena a projednána v předmětném řízení, nezakládá se takové tvrzení na pravdě. Žalovaný takový názor nevyjádřil a ani jej nezastává, přičemž lze zopakovat to, co již bylo řečeno k tomuto problému výše. K otázce odůvodnění snížení sankce žalovaným v rámci odvolacího řízení lze

konstatovat následující. Výše sankce byla snížena poměrně, přirozeně za akceptace argumentů odůvodňujících výše sankce uložené v nalézacím řízení. Sankce byla v nalézacím řízení uložena v souladu se zásadou absorpčního sjednání nejpřísněji postižitelné. V daném případě však veškeré projednané delikty, byť různé právní kvalifikace, byly trestné dle téhož ustanovení a tedy postižitelné stejně přísně. Kromě poměrného snížení sankce v takovém případě lze jen obtížně hledat další nové argumenty.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud shledal důvodnými námitky žalobce zpochybňující obsah výroku napadeného a prvoinstančního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 461/2005), dospěl k závěru, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvedeli správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí,

čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí“. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Popis skutků uvedených ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není formulován takovým způsobem, aby tyto skutky nemohly být zaměněny se skutky jinými. Jak již uvedl shora Nejvyšší správní soud, není možné náležitosti výroku rozhodnutí dovozovat teprve z odůvodnění správního rozhodnutí. Soud proto při posuzování důvodnosti žalobní námitky mohl vycházet pouze ze znění výroku prvoinstančního rozhodnutí, nikoli již z jeho odůvodnění, jak naznačoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uváděl, že „lze také interpretaci celého rozhodnutí včetně odůvodnění zcela jednoznačně a přesně identifikovat skutky, které byly předmětem rozhodování celního úřadu a jejichž právní kvalifikaci a řešení celní úřad vtělil do jednotlivých výroků“.

Ve výroku IV. prvoinstančního rozhodnutí chybí uvedení toho, jaké množství a druh zboží měly být deklarovány a jaké množství zboží a druh zboží byly deklarovány, bez nichž si není vůbec možné učinit jasnou představu o způsobu spáchání skutku a jeho závažnosti, nemluvě již o nezajištění řádného práva na obhajobu, když žalobce na základě popisu skutku neměl jakoukoli možnost seznat, v čem a jak konkrétně pochybil. Ve výroku V. prvoinstančního rozhodnutí chybí uvedení toho, jaký zbožíový kód žalobce v celním prohlášení uvedl a jaký měl být správný zbožíový kód, jaké zboží bylo deklarováno a jaké bylo skutečně dovezeno, bez nichž si není vůbec možné učinit jasnou představu o způsobu spáchání skutku a jeho závažnosti, nemluvě již o nezajištění řádného práva na obhajobu, když žalobce na základě popisu skutku neměl jakoukoli možnost seznat, v čem a jak konkrétně pochybil. Totéž platí pro popis skutku uvedeného ve výroku XII. prvoinstančního rozhodnutí. Ve výroku VI. prvoinstančního rozhodnutí chybějí údaje o tom, do kdy měl žalobce předložit zboží celnímu úřadu určení a kdy je ve skutečnosti předložil, bez nichž si není vůbec možné učinit jasnou představu o času spáchání skutku a jeho závažnosti, opět nemluvě o nezajištění řádného práva na obhajobu, když žalobce na základě popisu skutku neměl jakoukoli možnost seznat, z jakých časových údajů prvoinstanční orgán při konstatování pochybení žalobce vychází. Totéž platí pro popis skutků uvedených ve výrocích VII., VIII., IX., X., XI. prvoinstančního rozhodnutí. Ve výroku XIII. prvoinstančního rozhodnutí chybí uvedení toho, v jakém stavu mělo být zboží dodáno, v čem konkrétně byl stav změněn, a kdy ke skutku došlo, bez nichž si není vůbec možné učinit jasnou představu o času a způsobu spáchání skutku a jeho závažnosti, opět nemluvě o nezajištění řádného práva na obhajobu, když žalobce na základě popisu skutku neměl jakoukoli možnost seznat, v čem a jak konkrétně pochybil a z jakých časových údajů prvoinstanční orgán při konstatování pochybení žalobce vychází. Totéž platí pro popis skutku uvedeného ve výroku XIV. prvoinstančního rozhodnutí.

Výrok napadeného rozhodnutí, resp. jím provedená změna výroku prvoinstančního rozhodnutí je zmatečná, činí výrok napadeného rozhodnutí, resp. napadené rozhodnutí jako celek, nesrozumitelným, neboť není zřejmé, jak bylo žalovaným rozhodnuto. Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí uvedl, že zrušuje výroky I., II., III. prvoinstančního

rozhodnutí, avšak v tomto výroku nijak nepopsal skutky, ohledně nichž řízení zastavuje. Namísto toho, aby tak učinil, uvedl, že zastavuje řízení o skutcích vymezených ve výrocích I., II., III. prvoinstančního rozhodnutí, které však v úvodní části výroku I. napadeného rozhodnutí bez náhrady zrušil. Žalovaný tak na jednu stranu vychází z toho, že tři výroky prvoinstančního rozhodnutí zrušil, na druhou stranu na zrušené výroky prvoinstančního rozhodnutí vzápětí odkazuje, jako by snad nadále byly součástí výroku prvoinstančního rozhodnutí. Ruku v ruce s tím žalovaný ponechal beze změny, krom změny výše sankce, výrok o uložení sankce prvoinstančního rozhodnutí, včetně jeho návětí, ve kterém bylo uvedeno „za shora, v bodech I. až XIV., uvedené delikty se žalobci dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona ukládá sankce“. Není tak možné dospět k jednoznačnému závěru, který je zvláště v řízení o správních deliktech zcela nezbytný, zda žalovaný skutečně zastavil řízení o několika skutcích a jakých přesně, či zda i s těmito skutky i přes jejich zrušení má být zacházeno tak, jako by se ve výroku prvoinstančního rozhodnutí stále nacházely, a to pro účely konkretizace výroku o zastavení řízení a pro účely rozhodnutí o uložení sankce, což však je v přímém rozporu s institutem zastavení řízení. Je-li totiž řízení o několika skutcích zastaveno, tj. není-li vyslovena vina žalobce, není možné za tyto skutky žalobci ukládat sankci. Dojde-li ke zrušení části prvoinstančního rozhodnutí, není možné na tuto zrušenou část odkazovat.

Na tomto místě je nezbytné konstatovat, že již vady výroků napadeného a prvoinstančního rozhodnutí, postačovaly ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nedostatečný popis skutků uvedených ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí je pak důvodem jeho nepřezkoumatelnosti a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Soud shledal důvodnou i námitku žalobce zpochybňující dodržení ustanovení § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona.

Podle § 298 odst. 3 celního zákona jestliže se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat též celní úřad, projednávají se tyto delikty ve společném řízení. Za více celních deliktů též právnické osoby projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejpřísněji postižitelný (§ 299 odst. 4 celního zákona).

Žalovaný k odvolací námitce žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „k otázce vedení společného řízení o celních deliktech uvádí celní ředitelství následující. Celní orgány jsou za situace, kdy rozhodují o správních deliktech právnických či podnikajících fyzických osob, povinny dbát na dodržení pravidel uvedených v § 298 odst. 3, resp. § 299 odst. 4 celního zákona. Nelze však pominout, že celní zákon upravuje toliko povinnost vést společné řízení, přičemž způsob vedení takového řízení celní zákon vůbec neřeší. V takovém případě je s ohledem na ustanovení § 320 odst. 1 písm. b) celního zákona celní orgán povinen použít správní řád v těch částech, které nejsou celním zákonem jako zvláštním právním předpisem upraveny. Zcela jednoznačně subsidiárnímu použití správního řádu svědčí

ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu pozitivně vymezující jeho působnost, dle kterého se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Institut společného řízení je upraven v § 140 správního řádu s tím, že jeho právní úprava staví na fakultativnosti. Mezi dotčenými pravidly tak dochází k určité kolizi, která je důsledkem fakultativní úpravy postupu dle § 140 správního řádu, kdy celní úřad disponuje určitou mírou volné úvahy ohledně použití společného řízení, v kontrapozici k obligatorní formulaci společného řízení koncipované v rámci § 298 odst. 3 celního zákona. Při řešení této kolize je nutno zdůraznit, že celní orgány jsou povinny vždy sledovat primární cíle každého vedeného správního řízení, přičemž v případě ohrožení některého z těchto cílů je celní orgán povinen přihlížet především k základním zásadám správním uvedeným v § 2 - 8 správního řádu. Jak již bylo výše zmíněno v jiné souvislosti, jsou uvedené základní zásady činnosti správních orgánů nejen přímo závaznými pravidly, ale především pak interpretačními vodítky pro výklad a aplikaci jednotlivých ustanovení nejen správního řádu, ale také pravidel obsažených v jednotlivých zvláštních právních předpisech upravujících činnost jednotlivých správních orgánů včetně orgánů celních. Institut společného řízení je především projevem zásady hospodárnosti správního řízení, jejíž smysl tkví v povinnosti správního orgánu postupovat v řízení tak, aby nikomu nevznikaly v souvislosti s řízením zbytečné náklady a dotčené osoby byly v řízení co možná nejméně zatěžovány. Současně je v kontextu s užitím institutu společného řízení při správním trestání uplatňován princip absorpce, dle kterého jsou sbíhající se správní delikty téhož subjektu postihovány pouze jediným trestem stanoveným pro nejtěžší s těmito správními delikty. Je však současně nesporné, že v případě správního trestání je primárním cílem činnosti správního orgánu zajištění ochrany veřejného zájmu a zajištění individuální a generální prevence porušování pravidel stanovených správním právem, přičemž nelze akceptovat takový postup správního orgánu, v důsledku kterého by docházelo ke zmaření uvedeného cíle a tedy účelu samotného správního řízení. Správní orgány jsou povinny uvedené principy v každé fázi správního řízení šetřit a postupovat tak, aby jejich postup byl nejen v souladu se zákonem, ale především aby výklad užitých norem a jejich aplikace ve správním řízení odpovídaly smyslu a účelu zákona. V daném případě je tak nutno posuzovat vzájemný poměr významu zásady ochrany veřejného zájmu na straně jedné a zásady hospodárnosti řízení a zásady absorpce na straně druhé. Správní orgán musí v této souvislosti přijmout takový výklad, který nepovede nejen k újmě účastníka řízení, ale ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně lpí veřejný zájem. Tyto otázky musejí být řešeny v souladu s principem proporcionality, dle kterého musejí být veškeré zásahy do práv dotčených osob výkonem veřejné moci činěny v míře přiměřené významu chráněného veřejného zájmu. V souvislosti s výše uvedeným tak nutno posuzovat také vztah úpravy společného řízení dle § 298 odst. 3 celního zákona a úpravy téhož institutu provedené v § 140 správního řádu, to vše za použití obecných zásad činnosti správních orgánů jako interpretačních vodítek. Odvolatel je toho názoru, že celní orgány jsou povinny bez dalšího aplikovat pravidlo uvedené v § 298 odst. 3 celního zákona a související pravidlo uvedené v § 299 odst. 5 téhož předpisu, neboť celní orgány nejsou oprávněny dotvářet právo dle vlastního mínění. Pokud stávající právní úprava přináší s ohledem na zákonnou lhůtu zániku trestnosti problémy, je na zákonodárci, aby se s těmito problémy vypořádal. Odvolatel je toho názoru, že řešení přijaté celním úřadem jde proti smyslu a účelu ustanovení § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona. Tento výklad nastíněný odvolatelem však považuje odvolací orgán za ryze formalistický a v konečném důsledku in fraudem legis. Striktní aplikace § 298 odst. 3 celního zákona může vést k tomu, že v důsledku aplikace prekluzivní lhůty stanovené v § 301

celního zákona bude v případě neomezitelného řetězení případů v již vedeném společném řízení docházet k zániku trestnosti případů nejstarších. Pokud by se tedy pachatel správního deliktu například dopustil závažného porušení právních předpisů, mohl by následným páčáním dalších méně závažných správních deliktů projednávaným postupně v téže společném řízení dosáhnout toho, že trestnost prvního závažného deliktu by v důsledku uplynutí lhůty dle § 301 celního zákona zanikla a tedy pachatel by byl v souladu s principem absorpce postižen pouze za správní delikt méně závažný. Ad absurdum by pak výklad nastíněný odvolatelem mohl vést též k situaci, kdy by pachatel správního deliktu účelovým páčáním dalších deliktů dosáhl toho, že nebude v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty za jednotlivé delikty potrestán vůbec. Preferenci zásad hospodárnosti a absorpce by takovým postupem docházelo zcela k potlačení zásady ochrany veřejného zájmu a ke zcela zásadnímu zmaření smyslu správního řízení, což je neakceptovatelné. Dle názoru celního ředitelství by měl být výklad právních norem prováděn smysluplně tak, aby vedl k racionálním závěrům, které nejsou v rozporu se smyslem a účelem aplikované právní úpravy, nikoli závěrům formalistickým a ve výsledku absurdním. Je proto zcela na místě v takových případech, jako je případ projednávaný, aplikovat v souladu s obecnými zásadami činnosti správních orgánů a na základě § 320 odst. 1 písm. b) celního zákona pravidla stanovená pro společné řízení v rámci § 140 správního řádu. Tedy v zájmu ochrany veřejného zájmu a účelu správního řízení, na úkor zásad hospodárnosti a absorpce, při šetření přiměřenosti zásahu do oprávněných zájmů dotčené osoby vyloučit z již vedeného společného řízení ty případy, u kterých hrozí zánik trestnosti v důsledku uplynutí zákonem stanovené lhůty, a o těchto případech rozhodnout samostatně ve smyslu § 140 odst. 3 správního řádu. Dle dostupné právní literatury se vyloučení věci v praxi týká zejména těch případů, kdy se na základě zákona vede společné řízení (např. právě § 298 odst. 3 celního zákona) a v konkrétním případě správní orgán dojde k závěru, že by bylo vhodnější o některém z případů rozhodnout samostatně, přičemž nelze ani vyloučit, aby správní orgán ze společného řízení vyloučil i některou z věcí, kterou před tím sám do společného řízení spojil“.

Podle § 320 odst. 1 písm. b) bod 1 celního zákona nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství jinak, platí pro řízení před celními orgány obecné předpisy o správním řízení, jde-li o řízení ve věcech celních a jiných správních deliktů. Z tohoto ustanovení vyplývá, že správní řád se použije pouze tehdy, pokud celní zákon nestanoví jinak. Obecnost správního řádu ve vztahu k celnímu zákonu však vyplývá i ze samotné povahy celního řízení, které je jedním z typů řízení správního. Stanoví-li tedy celní zákon, zcela jednoznačně, že „jestliže se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat též celní úřad, projednávají se tyto delikty ve společném řízení“, není možné ze správního řádu dovozovat, že by snad v takovém případě bylo vedení společného řízení fakultativní a nikoli obligatorní. Dopustila-li se právnická osoba více celních deliktů, které je příslušný projednávat též celní úřad, je nutné projednat tyto delikty ve společném řízení. Zákon z tohoto pravidla nepřipouští žádné výjimky, a proto nelze shledat správnými úvahy žalobce o tom, že z „pragmatických důvodů“ není nutné na dodržení ustanovení vždy trvat. Správní orgán není oprávněn vést společné řízení v případě, kdy se mu to zdá „vhodné“, nýbrž je povinen za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona vést společné řízení vždy. Pokud jde o žalovaným uváděný absurdní případ, kdy „by pachatel správního deliktu účelovým páčáním dalších deliktů dosáhl toho, že nebude v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty za jednotlivé delikty potrestán

vůbec“, je nezbytné uvést, že v řízení o správním deliktu to není pachatel, kdo určuje počet skutků, pro které bude stíhán, nýbrž správní orgán, kdo určuje, ze kterých skutků pachatele obviní, tj. o kterých skutcích řízení zahájí. Uvedenému příkladu by správní orgán jednoduše předešel tím, že by pachatele z méně závažného deliktu neobvinil.

Žalovaný se tak dopustil nesprávného výkladu ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona. Dlužno doplnit, že dojde-li k porušení ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona, dojde současně také k porušení ustanovení § 299 odst. 4 celního zákona, neboť za celní delikty, u nichž má být vedeno společné řízení, musí být uložen trest ve společném řízení.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že změnou výroků IV., V. a XII. došlo ke změně skutkové a právní kvalifikace. Výrokem II. napadeného rozhodnutí došlo pouze k vypuštění jednoho ze dvou ustanovení, v nichž bylo spatřováno porušení povinnosti žalobcem. Namísto dvou ustanovení, tj. „článku 199 odst. 1 NK a článku 59 CK“, zbylo toliko ustanovení „článku 59 CK“. Ustanovení čl. 59 celního kodexu bylo na případ žalobce aplikováno před i po změně, a proto v této změně výroku prvoinstančního rozhodnutí nelze bez dalšího spatřovat změnu skutkové a právní kvalifikace skutků.

Podle článku 59 odst. 1 musí být veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu uvedeno v celním prohlášení pro tento celní režim. Celního deliktu se dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 (§ 298 odst. 1 celního zákona). Podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.

Ten, kdo podává celní prohlášení, je povinen v celním prohlášení uvést veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu. Pokud tak neučiní, resp. je-li mu na základě neúplného a tím nesprávného celního prohlášení zboží propuštěno, je povinen nést veškeré důsledky s tím spojené, tj. případně čelit i řízení o správním deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Svě odpovědnosti se taková osoba nemůže nijak zprostit, může pouze při splnění některé z podmínek uvedených v ustanovení § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona dosáhnout neuložení sankce. To v případě kdy prokáže, že učinila veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů, nebo jestliže k porušení celních předpisů došlo v důsledku vyšší moci, nehody nebo jiných okolností, které nemohla dotčená osoba ovlivnit, a tyto skutečnosti byly celním orgánům prokázány. Námitky žalobce směřující do nesprávné aplikace ustanovení článku 59 odst. celního kodexu tak nebyly shledány důvodnými.

Podle čl. 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu je hlavním povinný povinen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určené v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží, a podle písm. b) téhož ustanovení dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství. Je-li zboží předloženo celnímu úřadu určené po uplynutí lhůty stanovené celním úřadem odesláné a je-li její nedodržení způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu určené uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému, má se za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel (čl. 361 odst. 2 prováděcího nařízení).

Na rozdíl od předchozího případu je možné se odpovědnosti zprostit, pokud hlavní povinný prokáže naplnění podmínek uvedených v čl. 361 odst. 2 prováděcího nařízení. Teprve pokud se mu to nepodaří, přichází v úvahu možnost dosáhnout neuložení sankce podle § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona.

Žalovaný k odvolací námitce žalobce ve vztahu ke skutkům uvedeným ve výrocích VI., VII., VIII, IX., X. a XI. v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*odvolatel se v této části dovolává pravidla, dle kterého se má v případě dodání zboží celnímu úřadu určení po lhůtě stanovené celním úřadem odeslání za to, že lhůta byla hlavním povinným dodržena, pokud je nedodržení lhůty způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu určení uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat ani dopravci, ani hlavnímu povinnému (pravidlo je normativně vyjádřeno v čl. 361 odst. 2 Nařízení, dříve v čl. 356 odst. 3 nařízení, na který odkazuje odvolatel). Z uvedeného pravidla vyplývají dvě kumulativně koncipované podmínky, jejichž splnění podmiňuje závěr celního úřadu určení o tom, že lhůta k dodání zboží byla dodržena. Jak je z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, celní úřad se uvedeným pravidlem při svém rozhodování zabýval a jeho aplikaci s ohledem na absenci relevantních skutečností svědčících naplnění uvedených podmínek vyloučil. V jednotlivých případech byli řidiči vozidel přepravující dané zboží v režimu tranzit vyzváni k podání vysvětlení ohledně okolností pozdního dodání, přičemž ani v jednom z případů nebyly ze strany uvedených osob tvrzeny skutečnosti, které by naplnění uvedených liberačních podmínek svědčily. Odvolatel jako hlavní povinný se v rámci odvolání omezil pouze na zcela obecné konstatování, že okolnosti svědčící naplnění liberačních podmínek jsou ve všech uvedených případech dány, přičemž však současně z těchto údajně existujících okolností žádnou neuvedl a navrhl provedení důkazů svědeckými výpověďmi jednotlivých řidičů vozidel a odpovědných zástupců příjemců zboží, kteří tyto okolnosti mohou objasnit. Jak vyplývá z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu týkající se opatřování podkladů rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka daného řízení. Uvedené ustanovení konkretizuje obecnou zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Podstatou uvedené zásady je povinnost správního orgánu zjistit stav projednávané věci tak, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti ohledně skutkového stavu dané věci, a to v rozsahu nezbytném pro uplatnění dalších zásad správního práva uvedených v § 2 správního řádu, tedy především zásad legality, zákazu zneužití správního uvážení, ochrany dobré víry a zásady proporcionality. Uvedená podoba zásady materiální pravdy je určitou „racionalizovanou“ verzí zásady materiální pravdy koncipované v rámci dřívější právní úpravy, dle které byl správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a které se odvolatel zjevně dovolává. Zásada zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností je významným regulativem a ideovým základem pro interpretaci dalších pravidel, včetně zmíněného § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán je tedy povinen zjistit v řízení o uložení povinnosti veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch dotčené osoby, a to i bez návrhu, avšak pouze pokud má důvodné pochybnosti o dosud zjištěném skutkovém stavu věci. V této souvislosti nutno konstatovat, že celní úřad shromáždil před vydáním napadeného rozhodnutí dostatek podkladů objasňujících stav věci bez zjevných rozporů a mezer a poskytl odvolateli dostatek prostoru pro jeho vlastní vyjádření a návrhy. Odvolatel však jak v rámci nalézacího řízení, tak v rámci odvolání, omezil svá tvrzení pouze na obecná konstatování o existenci údajných okolností svědčících v jeho prospěch bez toho, aby tvrdil tyto konkrétní okolnosti*

samotné. Pouze takové konkrétní tvrzené okolnosti mohly být eventuálně způsobilé vyvolat na straně celního úřadu důvodné pochybnosti o skutkovém stavu projednávané věci a mohly by být důvodem pro případné další dokazování včetně provedení důkazních prostředků navržených odvolatelem. Ostatně z formulace § 52 správního řádu je zřejmé, že primárním podnětem pro další dokazování musejí být tvrzení účastníka řízení, která mají být navrženými důkazy prokázána, a to tím spíše, mají-li být dokazovány skutečnosti, k jejichž vysvětlení je povinen právě odvolatel ve smyslu čl. 361 odst. 2 celního kodexu. Pokud celní úřad dospěl k závěru, že skutkový stav věci je objasněn bez důvodných pochybností, přičemž tvrzení odvolatele nebylo způsobilé vyvolat v otázce skutkového stavu relevantní pochybnosti, bylo by provádění jakýchkoli dalších, byť navržených, důkazních prostředků nadbytečné a tedy v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Ze stejných důvodů celní ředitelství neprovedlo ani v odvolacím řízení odvolatelem navržené důkazy, neboť skutečnosti zřejmé z obsahu správního spisu a obsahu projednávaného odvolání nenasvědčují žádným pochybnostem ohledně stavu věci zjištěnému v rámci nalézacího řízení. Skutečnost, že odvolatel v rámci doplnění odvolání ze dne 18.2.2011 konkretizoval své návrhy ohledně provedení důkazních prostředků více či méně určitým označením svědků nemá na výše uvedený závěr žádný vliv, neboť ani z doplnění odvolání nevyplývají žádné skutečnosti, které by kolidovaly se skutečnostmi v dosavadním řízení zjištěnými a byly by tak způsobilé vyvolat na straně odvolacího orgánu pochybnosti ohledně zjištěného stavu věci“.

Závěry žalovaného nejsou správné. Opírají-li se správní orgány při závěru o neprokázání existence skutečností o podaná vysvětlení řidičů vozidel přepravujících dané zboží uvedených v čl. 361 odst. 2 prováděcího nařízení a žalobce slovy žalovaného „*navrhl provedení důkazů svědeckými výpověďmi jednotlivých řidičů vozidel a odpovědných zástupců příjemců zboží, kteří tyto okolnosti mohou objasnit*“ a další důkazy k osvědčení téhož, bylo povinností správních orgánů žádosti žalobce vyhovět a navržené důkazy, tj. svědecké výpovědi provést. Nebyl-li žalobce přítomen výpovědi osob, jejichž vyjádření jsou používána v jeho neprospěch, nelze tato vyjádření v neprospěch žalobce jakkoli použít. Účastník správního řízení má právo na tom být přítomen při výpovědi svědka stejně tak jako právo klást mu při výpovědi otázky. Neuskutečněním svědecké výpovědi svědka a spokojením se toliko s jeho vyjádřením je účastník na těchto svých právech nepřipustně krácen. Navrhl-li žalobce důkazy k prokázání skutečností rozhodných pro právní posouzení věci, konkrétně k prokázání existence liberačních důvodů uvedených v čl. 361 odst. 2 prováděcího nařízení, a správní orgány tyto důkazy neprovedly a současně neprokázaly, že tyto důkazy nejsou vůbec způsobilé osvědčit pro rozhodnutí věci podstatný skutkový stav, když žalobcem navržené svědci objektivně mohli tyto skutečnosti osvětlit, dopustily se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Byl tak dán další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Podle § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona celní předpisy poruší ten, kdo nedodrží podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením. Nedodrží-li hlavní podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením, přičemž je nerozhodné, zda se tak stalo jeho jednáním nebo jednáním jeho smluvního partnera, je povinen nést veškeré důsledky s tím spojené, tj. případně čelit i řízení o správním deliktu podle § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona.

Své odpovědnosti se taková osoba nemůže nijak zprostit, může pouze při splnění některé z podmínek uvedených v ustanovení § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona dosáhnout neuložení sankce. I přes tento závěr soud shledal žalobu směřující proti skutkům uvedeným ve výrocích XIII. a XIV. prvoinstančního rozhodnutí důvodnou. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, správní orgány se při deklaraci viny žalobce a nesplnění podmínek pro neuložení sankce podle § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona, opíraly o vyjádření řidičů předmětných nákladních automobilů, kteří i přes výslovné námitky žalobce nebyli vyslechnuti jako svědci. Stejně jako v předchozím odstavci tak došlo shodným způsobem k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nebylo-li prozatím zákonným způsobem ukončeno důkazní řízení, je nemožné činit závěry o vině žalobce či o splnění či nesplnění podmínek ustanovení § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona.

Pokud jde o námitky žalobce směřující do výroku o uložené pokutě, je nezbytné konstatovat, že posuzovat zákonnost a odůvodněnost uložené sankce, za situace, kdy správní řízení bylo zatíženo shora uvedenými zásadními procesními vadami, zejména nebylo vedeno společné řízení podle § 298 odst. 3 celního zákona a nebylo provedeno řádné důkazní řízení, které by skýtalo oporu závěru o vině žalobce z jednotlivých skutků či možnosti či nemožnosti uložit za všechny skutky sankci, je předčasné. V obecné rovině je možné pouze konstatovat, že při ukládání trestu ve společném řízení jsou správní orgány povinny přihlídnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a má vztah k výroku o uložení sankce, tj. i k povaze a závažnosti jednotlivých vytýkaných skutků. Povaha a závažnost jednotlivých skutků a všech v souhrnu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl skutky dotčen, způsobem provedení skutků a jejich následky, okolnostmi, za kterých byly spáchány, osobou pachatele a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu jsou správní orgány veškeré tyto své úvahy povinny uvést v odůvodnění svých rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 4.200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 960 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle

§ 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 27. září 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová